23/11/2022

π. Δημήτριος Μπόκος: «Η ύπουλη παγίδα»

/ Γνώμες

Ο πλούσιος νεανίσκος με τις πνευματικές ανησυχίες για την αιώνια ζωή (Ματθ. 19, 16-24) έρχεται στο προσκήνιο ξανά. Όταν διαπιστώνει ότι, για να είναι τέλειος, πρέπει να δώσει στους φτωχούς όλα του τα πλούτη, φεύγει λυπημένος. Και ο Χριστός λέει: Πόσο δύσκολα μπαί-νουν στη ΒασιλείατουΘεού οι πλούσιοι! (Κυριακή ΙΓ΄ Λουκά).

Ποιο είναι το εμπόδιό τους; Ο πλούτος; Όχι ακριβώς.

Αν ήταν έτσι, κάθε πλούσιος θα πήγαινε στην κόλαση και κάθε φτωχός στον παράδεισο. Δεν γίνεται όμως αυτό. Ο πλούτος δεν εμπόδισε σε τίποτε τον **Ιώβ** να είναι αληθινός άνθρωπος του Θεού, *«άμεμπτος, δίκαιος, θεοσεβής, απεχόμενος από παντός πονηρού πράγματος»* (Ιώβ 1, 1). Και ο **Θεός** τού πρόσθετε πλούτη πάνω στα πλούτη. Πότε το κάνει αυτό ο Θεός; Όταν βλέπει ότι ο πλούτος διασκορπίζεται σε όσους τον χρειάζονται, αντί να παγιδεύει την ψυχή του ιδιοκτήτη του. Ο άνθρωπος τότε ευλογείται από τον Θεό. *«Δόξα και πλούτος εν τω οίκω αυτού»*, επειδή «εσκόρπισεν, έδωκε τοις πένησι» τα αγαθά του, αντί να τα κρατήσει όλα για τον εαυτό του σαν τον άφρονα πλούσιο.«Δυνατόν εν τη γη έσται το σπέρμα αυτού». Τα παιδιά του, οι απόγονοί του, θα προκόψουν. *«Η δικαιοσύνη αυτού μένει εις τον αιώνα»* (Ψαλμ. 111,1-10). Τέτοιοι πλούσιοι δεν δυσκολεύονται καθόλου να μπουν στη **Βασιλεία του Θεού.**

Πολλοί άλλοι όμως δεν μπαίνουν. Όλοι όσοι παγιδεύονται στην απάτη του πλούτου

(Ματθ. 13, 22).Όταν η επιθυμία του γίνεται τυραννική μέσα τους και τους εξουσιάζει. Δεν έχει σημασία αν έχεις πολλά ή τίποτε. Και πάμφτωχος να είσαι, αν ζεις κυριευμένος απ’ τη λαχτάρα του πλούτου, προσηλωμένος μόνο στην επιδίωξή του, είσαι το ίδιο από-βλητος από τη Βασιλεία του Θεού. Το θέμα δεν είναι αν έχεις πλούτο ή όχι, αλλά αν είσαι δέσμιος ή όχι της επιθυμίας του.

Η υλοφροσύνη είναι το πρόβλημα. Η λατρεία του πλούτου. Να είναι κανείς δεμένος με ό,τι έχει, ή να επιθυμεί αδιάκοπα όσα δεν έχει. Το κακό δηλαδή είναι η *«προσπάθεια»,* το πάθος που τον δένει με τον πλούτο. Η αίσθηση ότι είναι το παν. Αυτή είναι η απάτη του πλούτου, ηύπουλη παγίδα με την οποία κρατάει την ψυχή μονίμως αιχμάλωτη. Η **φιλαργυρία,** η σφοδρή επιθυμία για πλούτο, είναι ρίζα όλων των κακών. Τυχόν απώλεια του πλούτου θεωρείται απόλυτη καταστροφή. Ο **Χριστιανός** όμως δεν δένεται με τίποτε. Κάνει χρήση του κόσμου με «απροσπάθεια». Στον βαθμό μόνο που είναι απαραίτητο. *«Έχοντες τροφάς και σκεπάσματα», ας αρκούμαστε σ’ αυτά, γιατί «οι βουλόμενοι πλουτείν εμπίπτουσιν εις πειρασμόν και παγίδα και επιθυμίας πολλάς ανοήτους και βλαβεράς», που τους βυθίζουν «εις όλεθρον και απώλειαν».*

Ο Χριστιανός οφείλει να μην τα χάνει καθόλου, ακόμα κι αν χάσει ό,τι έχει. Να μη λυπάται.

Τίποτε δεν φέραμε στον κόσμο όταν γεννηθήκαμε. Είναι φανερό ότι και όταν φύγουμε, δεν θα μπορέσουμε να πάρουμε τίποτε μαζί μας. Δεν είναι ο πλούτος το στήριγμά μας. Είναι αβέβαιος και άδηλος. Σαθρό θεμέλιο. Χάνεται σε μια νύχτα. Ατράνταχτο θεμέλιο είναι μόνο ο Θεός που μας παρέχει τα «πάντα πλουσίως εις απόλαυσιν».Αντί λοιπόν να θησαυρίζουμε για τον εαυτό μας, οφείλουμε « *αγαθοεργείν, πλουτείν εν έργοις καλοίς»*, να είμαστε ευμετάδοτοι, να κοινωνούμε με τον συνάνθρωπο. Αυτά είναι τα πλούτη που θα πάρουμε μαζί μας.
Αυτά και μόνο θα γίνουν«θεμέλιον καλόν εις το μέλλον»(Α΄ Τιμ. 6, 7-19).